

tou výši, platiti z nich důchodovou daň (§ 1 cit. zák.) a řádně vykonanou srážkou daně podle § 33 odst. (1) a (2) po případě vyměřením daně podle § 33 odstavce (1) a (2) jest daňové povinnosti učiněno zadost [§ 32 odstavec (1)].

Pokud jde o pohledávání z titulu daně činžovní a daně z obratu, jsou i tyto majetkové hodnoty, na které se vede exekuce, označeny s dostatečnou určitostí tím, že jsou uvedeny jak budovy, z nichž se vybírá činže, tak i výkony (ústřední topení a výtah), z nichž jest platiti daň z obratu. Co do zabavitelnosti těchto daní do budoucnosti poukazuje se na shora uvedené důvody, neboť i tu jde o právní důvod platně již založený (zákonitá povinnost vymáhající věřitelky ku placení dotyčných daní, kterou uznává).

Čís. 13572.

Bylo-li umluveno placení efektivně v anglických librách a byl-li dlužník v prodlení s placením, má věřitel nárok, aby se mu dostalo tolik, kolik mu příslušelo v den splatnosti, bylo-li placeno podle kursu v den placení a nikoli podle vyššího kursu v den splatnosti.

(Rozh. ze dne 25. května 1934, Rv I 1893/32.)

Žalobkyně dodala žalované zboží, za něž bylo smluveno efektivní placení účtu v anglických librách. Účet ze dne 23. června 1931 byl splatný dne 3. srpna 1931, byl však zaplacen teprve dne 26. srpna 1931. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se prodatelka na kupitelce zaplacení toho, oč činila kursovní hodnota anglických liber, podle kursu v den placení (26. srpna 1931) méně, než v den splatnosti (3. srpna 1931). **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Právem vytýká žalobkyně, že nemá opory ve spisech, poukazují-li nižší soudy k tomu, že prý žalobkyně přijala placení, jak se stalo, bez odporu; ani kdyby šlo jen o úsudek nebo názor soudů, nejsou pro to podklady ve skutkovém přednesu stran, naopak z dopisů ze dne 26. září 1932, ze dne 29. září 1932 a z dopisu ze dne 30. září 1932, jejichž správnost a pravost byla uznána, je patrné, že mezi stranami nebylo jednomyslnosti o tom, lze-li žalovanou stranou poukázanou úhradu považovati za plné zaplacení dluhu ve smyslu § 1413 obč. zák. Z rozsudků nižších soudů nevyplývá, že by byly k těmto dopisům přihlížely. Nesporným bylo mezi stranami jen to, že si žalobkyně ani při vystavení faktury ze dne 23. června 1931 a ani během další doby až do splatnosti k 3. srpnu 1931 nevyhradila nárok na náhradu kursovní difference pro případ poklesu anglické valuty. Tato okolnost je však po právní stránce zcela bezvýznamná, když nejde jen o pokles a z něho dovozované difference ke dni splatnosti účtu, nýbrž o diferenci při prodlení žalované strany. Žalovaná měla by pravdu, že by případný pokles anglické měny stihl žalobkyni, která patrně prý měla větší důvěru ve stabilitu anglické měny,

kdyby byla žalovaná zaplatila v den splatnosti; nemá však pravdu, míní-li, že její prodlení nemá jiného významu, než že žalobkyně bez ohledu na pokles libry smí žádati jen úroky z prodlení. Žalobkyně smí požadovati vedle úroků také ještě další škodu ve smyslu čl. 283 obch. zák. a § 1333 obč. zák., která jí vzešla z prodlení žalované tím, že mezi tím nastal pokles libry. V tom se ostatně shodují po právní stránce také oba nižší soudy, které však žalobu zamítají jen proto, že prý žalobkyně onu škodu, to jest onen pokles libry neprokázala. Jde však také tu jen o právní posouzení. Jakkoli nižší soudy neuvádějí rozhodnutí čí. 4114 a 7040 sb. n. s., k němuž strany v dovolacích spisech poukazují, zdá se podle důvodů, že na nich nicméně své rozhodnutí v tomto sporu vybu- dovaly. Než v uvedených rozhodnutích šlo o změnu v kursu švýcarského franku a bylo tam dovedeno, že podle skutkového stavu nešlo v oněch případech vlastně o pokles franku — jmenovitě v poměru k ostatním va- lutám —, jako o vzestup československé měny a že by byl věřitel obo- hacen, kdyby se mu mělo dostat tolik, by mohl zakoupit dvojnásobné množství franků. Tak tomu však není v souzeném případě. Nic nenasd- čuje tomu, že by difference kursovní u libry byla přivoděna vzestupem Kč, naopak zcela právem uvádí procesní soud, že zrušením směnitelnosti nastaly přirozeně kursovní výkyvy proti valutám ostatních států a jme- novitě také proti valutě tuzemské. Anglické libry nejsou ovšem ani po zrušení standardu jinou měnou, nýbrž zrušení ono přivodilo pokles an- glické měny (čí. 11725 sb. n. s.). Nesejde na tom, jak se utvářily po- měry v Anglii, nýbrž o to jde, jak se projevíly v místě placení, tedy na zdejším peněžním trhu. Je nerozhodné, bylo-li smluveno efektivní pla- cení v librách, protože také tu by záleželo na jejich ceně jako zboží v tu- zemsku v době splatnosti, případně při prodlení v době skutečného pla- cení, a také tu by při prodlení dlužníkově pokles postihl tohoto a nikoli věřitele. Není o tom sporu, že v anglických librách placeno nebylo, ný- brž že placeno bylo podle kursu v den placení a nikoli v den splatnosti.

Žalobkyně má právo, aby se jí dostalo tolik, kolik jí příslušelo v den splatnosti; valuta je zde zbožím na peněžním trhu a nelze brániti žalob- kyni, by protihodnoty použila podle své vůle a potřeby, třeba také k úhradě svých tuzemských závazků. Kdyby se měla spokojiti kursovní hodnotou podle dne skutečného placení, byla by bezdůvodně obohacena žalovaná strana následkem svého prodlení a to právě na úkor žalobkyně, čehož však podle tendence vyslovené v rozh. čí. 4114, příp. 7040, rov- něž nelze připustiti. Zda snad žalovaná s poklesem kursů spekulovala čili nic, je při prodlení zcela nerozhodné. Neprávem činí procesní soud žalobkyni výtky, pokud jde o právní důvod žaloby a jeho skutkový pod- klad. Nemůže býti pochybnosti o tom, že žalobkyně opírá svůj nárok o § 1333 obč. zák., že se domáhá náhrady škody, která jí vznikla pro- dlením žalované a v důsledku toho nastalým poklesem kursu anglické libry, že tedy žádá diferenci mezi kursem ke dni splatnosti a ke dni sku- tečného placení. V tomto žádání jest žalobkyni dáti za pravdu. Dovolací soud však nemohl sám rozhodnouti, protože nebyla učiněna potřebná zjištění o příslušných kursech.